

сичкиѣ книги, които му падали на рѣка. Той познаваше Клопштока, Вилаида, Гете, Шилера и много други добри нѣмски писатели. Той знаеше отъ тѣхъ наусть безкрай нѣща, и ги казуваше съсъ разумъ и осѣщанье. Другиятъ вардачь бѣше Полякъ, на име Кабицки, простаць, нѣ пѣленъ съсъ почетъ и любовь. Дружеството на тия двама хора ми бѣше драгоцѣнно.

На единътъ отъ краищата на тоя брѣгъ се намираще жилището на подикономътъ; на другиятъ край стоеше капоралаятъ съсъ жена си и синътъ си. Когато виждахъ да излиза нѣкой отъ тия жилища, ставахъ, и се приближявахъ до лицето или до лицата, които съгледвахъ, и тѣ ме натрупвахъ съсъ ухвативость и съсъ любопитство.

Жената на подикономътъ бѣше отдавно болна, и отслабваше полека. По нѣкоги я носяхъ върху едно канапе, за да земе вѣтъръ. Не може да се искаже съсъ какво възвълнуванье изречеше тя милостыята която осѣщаше за синца ни. Погледътъ ѣ бѣше твърдъ сладъкъ и кротъкъ; нѣ, макаръ кротъкъ, по нѣкоги се съединяваше чрѣзъ едно пронциателно увѣряванье съсъ погледътъ на който ѣ говореше.

Единъ пжтъ ѣ рекохъ смѣхншкомъ: «Знаете ли, госпожо, че приличяте много на едно лице, което обичяхъ.»

Тя се зачерви, и безъ да се смжти, отговори ми съсъ едно драго простодушие: Е добръ, не ме забравяйте когато умрѣ; молете се за душята ми и за тия малки дѣца, които трѣбува да напуснѣ.»

Отъ него день не станъ веке отъ одърътъ си;